Popoarele lumii (II)

Studiul 5, Trimestrul 2, 26 Aprilie - 2 Mai, 2025

Sabat după amiază, 26 Aprilie

Text de memorat:

„Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu:Eu stăpânesc peste neamuri,Eu stăpânesc pe pământ.” Psalm 46:10

Predispoziția lui Lucifer de a-și sluji sieși, în loc de a sluji Creatorului Său, a dat loc la un simțământ de apăsare, atunci când a fost observat de către aceia care considerau că slava lui Dumnezeu trebuie să fie supremă. În sfatul cerului, îngerii au discutat cu Lucifer. Fiul lui Dumnezeu a prezentat înaintea lui măreția, bunătatea și dreptatea Creatorului, cum și natura cea sfântă și neschimbătoare a Legii Sale. Dumnezeu Însuși a stabilit ordinea cerului și, depărtându-se de ea, Lucifer avea să dezonoreze pe Făcătorul său și să aducă ruina asupra sa. Dar avertizarea izvorâtă din iubirea și mila nesfârșită a lui Dumnezeu n-a făcut decât să dea loc la un spirit de împotrivire. Lucifer a îngăduit ca gelozia sa față de Hristos să predomine și să-l facă și mai categoric. PP 35.3

Asemenea îngerilor, locuitorii Edenului fuseseră puși la probă; fericirea lor putea fi menținută numai cu condiția credincioșiei față de Legea Creatorului. Ei puteau să asculte și să trăiască sau să nu asculte și să piară. Dumnezeu îi făcuse beneficiarii unor bogate binecuvântări; dar dacă ei aveau să nesocotească voia Sa, El, care nu i-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, nu-i putea lăsa nici pe ei nepedepsiți; păcatul avea să ducă la pierderea darurilor Sale și să aducă asupra lor mizeria și ruina. PP 53.1

Îngerii i-au avertizat să se păzească de înșelăciunile lui Satana, întrucât eforturile lui de a-i prinde în mrejele sale aveau să fie neobosite. Atâta vreme cât ei erau ascultători de Dumnezeu, cel rău nu le putea face nici un rău; căci, dacă era nevoie, toți îngerii cerului aveau să fie trimiși în ajutorul lor. Dacă ei respingeau cu tărie primele lui insinuări, atunci aveau să fie tot așa de în siguranță ca și solii cerești. Dar, dacă o dată cedau ispitei, natura lor avea să ajungă atât de stricată, încât să nu mai aibă nici o putere și nici voință în ei înșiși ca să reziste lui Satana. PP 53.2

Duminică, 27 Aprilie

Cea dintâi poruncă

Studiază Geneza 2:9-17. Care a fost prima poruncă, o interdicție, dată de Dumnezeu omenirii și de ce era atât de importantă?

Ni se spune că Satana a fost singurul păcătos din Cer, deoarece cu el a fost alungată din Cer a treia parte din oastea cerească (Apoc. 12:4). Aceștia au fost alungați din Cer deoarece au ascultat cuvintele lui Lucifer, ale unui om din Cer, în loc să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta a fost căderea îngerilor. Lucifer însuși a căzut când a aspirat să fie ca Dumnezeu.

Aceste două păcate – încrederea în om și dorința de înălțare de sine – sunt încă elementele care conduc la păcat acum pe pământ. Aceasta a fost piatra de poticnire a Evei și a multora și chiar și azi este piatra de poticnire. Nu, nu doar pofta a fost cauza căderii Evei. Șarpele nu a spus: „ar trebui să mănânci din acest fruct pentru că este minunat, mai delicios decât orice alt fruct din grădina lui Dumnezeu”. Ci el a spus: „dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”, Gen. 3:5.

Fructul i s-a părut bun, dar ea a fost ispitită de ideea de a avea ocazia de a se înălța la tronul lui Dumnezeu, de a fi înălțată la aceeași poziție la care aspirase Lucifer însuși. Lucifer a crezut cu onestitate că el va fi ca Dumnezeu dacă îngerii din Cer și oamenii de pe pământ ar accepta ordine de la el.

Și astfel vedem că diavolul a înșelat-o pe Eva pe același teren pe care s-a înșelat pe sine și pe îngerii lui, singura diferență fiind că el a făcut-o pe Eva să mănânce din fructul din care el și îngerii lui nu ar mânca. În consecință, Eva a păcătuit împotriva binelui ei fizic, luând ceva ce nu fusese creat ca hrană și ea a murit. Dar Satana și îngerii lui trăiesc încă.

Aceasta a fost și este lucrarea lui Satana, din zilele lui Adam și până în prezent, și el a urmărit-o cu mare succes. El îi ispitește pe oameni să nu se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să se îndoiască de înțelepciunea Lui. El caută continuu să trezească un spirit de curiozitate nesfântă, o dorință nepotolită și plină de curiozitate de a pătrunde în tainele înțelepciunii și puterii divine. În eforturile lor de a descoperi ceea ce Dumnezeu a binevoit să păstreze ascuns, mulți pierd din vedere adevărurile pe care el le-a descoperit și care sunt esențiale pentru mântuire. Satana îi ispitește pe oameni la neascultare, făcându-i să creadă că în acest fel ei pătrund într-un minunat câmp al cunoașterii. Dar toate acestea nu sunt decât o înșelăciune. Plini de ideile lor despre progres, călcând în picioare cerințele lui Dumnezeu, merg pe drumul ce duce la degradare și moarte. PP 54.3

Satana a spus sfintei perechi că va avea de câștigat prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu vedem noi și astăzi asemenea raționamente? Mulți vorbesc despre îngustimea acelora care ascultă de poruncile lui Dumnezeu, în timp ce ei pretind a avea idei mai largi, bucurându-se de o mai mare libertate. Ce altceva este aceasta decât un ecou al vocii din Eden care spunea: “În ziua în care veți mânca din el” — călcând preceptele divine — “veți fi ca Dumnezeu”? Satana a susținut faptul că, mâncând din fructul oprit, a beneficiat de mult bine, dar n-a lăsat să se vadă că prin neascultare el a fost aruncat din ceruri. Deși el era conștient de faptul că păcatul are ca rezultat o pierdere infinită, a ascuns propria sa stare mizerabilă, cu scopul de a atrage și pe alții în situația sa. Tot la fel, călcătorul Legii lui Dumnezeu caută acum să ascundă adevăratul său caracter; el poate pretinde că este sfânt, dar declarația sa atât de pompoasă nu are alt efect decât acela că-l face mai de temut, ca înșelător. El este de partea lui Satana, călcând în picioare Legea lui Dumnezeu și determinându-i pe alții să facă la fel, spre ruina lor veșnică. PP 55.1

Luni, 28 Aprilie

Daniel 2

Daniel 2:31-35 oferă o perspectivă de ansamblu asupra istoriei lumii până la sfârșitul timpului. Ce adevăruri importante învățăm din această profeție uimitoare?

În analele istoriei omenirii, creșterea națiunilor, ridicarea și căderea imperiilor apar ca și când ar depinde de vitejia și voința omului; cursul pe care îl iau evenimentele pare, într-o mare măsură, a fi determinat de puterea, ambiția sau de capriciul lui. Dar în Cuvântul lui Dumnezeu vălul este dat la o parte și vedem mai sus, dincolo, și, prin acțiunile și contra acțiunile interesului, puterii și pasiunilor, mijloacele Celui Atotputernic care în liniște, cu răbdare îndeplinește sfaturile voinței Sale. PR 499.4

Cu sute de ani înainte ca anumite popoare să apară pe scena lumii, Cel Atotștiutor a privit de-a lungul veacurilor și a profetizat ridicarea și căderea împărățiilor universale. Dumnezeu i-a spus lui Nebucadnețar că împărăția Babilonului va cădea și se va ridica o a doua împărăție care, la rândul ei, va avea perioada ei de probă. Pentru că nu va înălța pe Dumnezeul cel adevărat, slava ei va dispărea și o a treia împărăție îi va lua locul. Și aceasta va trece; iar a patra, tare ca fierul, va supune popoarele pământului. PR 501.1

În istoria popoarelor cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu poate vedea împlinirea literală a proorociilor dumnezeiești. Babilonul, slăbit și doborât în cele din urmă, a dispărut, deoarece în prosperitate conducătorii lui s-au socotit independenți de Dumnezeu și au atribuit slava împărăției lor realizărilor omenești. Împărăția Medo-Persiei a fost lovită de mânia cerului, deoarece în ea Legea lui Dumnezeu fusese călcată în picioare. Temerea de Domnul nu-și găsise loc în inimile majorității covârșitoare a poporului. Nelegiuirea, hula și stricăciunea predominau. Împărățiile care au venit după ea au fost și mai josnice și mai stricate; ele au ajuns și mai jos și mai decăzute pe scara valorilor morale. PR 501.3

Astfel, „... Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea (Împărăția) va sfărâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic. Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o dezlipindu-se din munte fără ajutorul vreunei mâini și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeul cel mare a făcut deci cunoscut împăratului ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat, și tâlcuirea lui este temeinică.” Dan. 2:44, 45.

Dacă Împărăția va distruge toate aceste împărății, atunci trebuie să fie înființată înainte ca aceste împărății să fie distruse. Piatra care este tăiată din „munte” în vremea acestor împărați, va deveni ea însăși un munte mare și Ea, Împărăția, va umple întregul pământ (Dan. 2:35, 45).

Marţi, 29 Aprilie

Daniel 7

În scena din Daniel 7:1-3 există multă acțiune. Ce lecții extragem din aceste imagini, de exemplu din imaginea fiarei care iese prima din mare?

„Marea” - localizează Teritoriul celor Cinci Fiare. Fiindcă în împărăţia naturii, marea, este depozitul (casa) apelor, de aceea, în împărăţia simbolurilor, „marea” trebuie să fie locul naşterii naţiunilor –

Lumea Veche. Cele cinci fiare (leul, ursul, leopardul şi fiara nespus de înfricoşătoare împreună cu fiara ca un leopard) venind din mare arată că s-au ridicat din Lumea Veche, după cum confirmă istoria.

„Aceste patru fiare mari, sunt patru împăraţi, care se vor ridica pe pământ.” Daniel 7,17.

Înainte de viziunea lui Daniel despre aceste fiare, Nebucadneţar, împărat al Babilonului din vechime, în timp ce era în dilemă cu privire la durata împărăţiei lui, i-a fost arătat în vis un chip mare compus din patru metale.

Capul său era de „aur”, pieptul şi braţele erau de „argint”, pântecele şi coapsele de „aramă”, fluierele picioarelor de „fier”, picioarele „parte de fier şi parte de lut”. Interpretând viziunea, Daniel i-a spus împăratului:

„...Tu eşti capul de aur! După tine, se va ridica o altă împărăţie, mai neînsemnată decât a ta; apoi o a treia împărăţie, care va fi de aramă, şi care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăţie, tare ca fierul... Şi după cum ai văzut picioarele şi degetele picioarelor parte de lut de olar şi parte de fier, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi împărţită; dar va rămânea în ea ceva din tăria fierului, tocmai aşa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul.”

Şi după cum degetele de la picioare erau parte de fier şi parte de lut, tot aşa şi împărăţia aceasta va fi în parte tare şi în parte plăpândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omeneşti de căsătorie, dar nu vor fi lipiţi unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul. Dar în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie, care nu va fi nimicită niciodată, şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii, şi ea însăşi va dăinui veşnic.” Daniel 2,38-44.

În mod clar cele patru metale ale chipului cel mare simbolizează, la fel ca și cele patru fiare, o succesiune de patru împăraţi în perioadele lor respective. Picioarele lui (dreptul şi stângul) de fier şi de lut reprezintă desigur două diviziuni împăraţilor (de dreapta şi de stânga) într-o a cincea perioadă – timpul, în care, Dumnezeul cerului, „va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată”. Degetele picioarelor, desigur, indică o diversitate de împăraţi în ambele grupe, cei de dreapta şi cei de stânga.

Miercuri, 30 Aprilie

Între pământ și mare

Având în minte ideea exprimată mai sus, citește Apocalipsa 12:15,16 și 13:1,11. Observă alăturarea dintre apă și pământ. Cum sunt ele folosite și ce ne pot învăța despre cum să înțelegem profeția?

La trei ani şi jumătate după învierea Domnului, biserica a lăsat Palestina (Via), şi în timp ce era printre Neamuri (pustia), „şarpele a aruncat din gură apă ca un râu după femeie (au obligat pe păgâni să se boteze la Creştinism, şi să se unească bisericii), ca s-o ia (păgânizeze) râul" Apocalips 12,15. În timp ce a fost astfel inundată, a trebuit să fie hrănită (menţinută) de Domnul, pentru că mulţi din urmaşii săi au fost păgânizaţi, şi aproape toţi cei care nu au fost păgânizaţi, au fost duşi la moarte de către „râu". Astfel dar, dacă El nu ar fi hrănit-o (păstrat-o în viaţă) printr-o minune, Biserica ar fi pierit în timpul Evului Mediu al religiei. Adevărat, ea a putut să se hrănească după Reformă, dar, cei neconvertiţi (râul) se află încă în mijlocul ei. Totuşi, ea are această făgăduinţă de salvare:

„Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul şi-a deschis gura, şi a înghiţit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură." Apocalipsa 12,16.

Sau în mod literal vorbind, cei neconvertiţi care se află în mijlocul Bisericii, trebuie să fie ucişi şi să fie îngropaţi. Atunci cei convertiţi, sunt duşi în Împărăţie. Apoi, „balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, şi ţin mărturia lui Isus Hristos." Apocalipsa 12,17.

Incitat la furie din cauza purificării ei, balaurul face război cu „rămăşiţa seminţei ei". Împotriva ei în mod personal, totuși el nu se va lupta, pentru că membrii ei devotați, cei 144 000 (cel dintâi rod – Apocalipsa 7,3-8; 14,4), cei care intră primii în Împărăţie rămân cu Mielul, Împăratul, pe muntele Sionului (Apocalipsa 14,1), terenurile palatului său. Astfel dar, fiind guvernanţii seminţiilor, ei sunt simbolizaţi prin femeia încoronată. Şi fiind în propria lor ţară, sunt protejaţi de balaur, care persecută prin urmare, numai „rămăşiţa", cei care sunt lăsaţi în urmă, cei care încă se află în Babilon, dar care în final sunt chemaţi să iasă din el (Apocalipsa 18,4).

Spre deosebire de prima fiară, a doua fiară iese din pământ. Marea și pământul arată spre două direcții diferite. Știm că fiarele din Daniel 7 și fiara ca un leopard din Apocalipsa 13, fiarele care au ieșit din mare, au originea în Lumea Veche, ținutul unde a început umanitatea. Da, marea simbolizează în mod potrivit Lumea Veche deoarece marea este visteria apelor, locul unde apele își au originea, după cum Lumea Veche este locul de unde a ieșit umanitatea.

„Pământul" indică un loc departe de „mare" și opusul a ceea ce reprezintă marea – o țară alcătuită din locuitori care au emigrat din altă parte. Singura țară sau națiune de acest fel departe de Lumea Veche și la fel de influentă după cum este înfățișată de fiara cu două coarne care iese după formarea fiarei ca un leopard, în perioada protestantă, este Statele Unite. Mai mult, Statele Unite este deja o putere mondială și deci nu mai trebuie să ghicim. Cele două coarne ale fiarei indică cele două puteri de la conducere – democrați și republicani. Caracterul lor ca al unui miel dă aparența de inocență, nevinovăție și milă. Faptul că fiara vorbește ca un balaur neagă aparența coarnelor ca de miel.

Joi, 1 Mai

„Proroceşte din nou”

Apocalipsa 10:1-11 descrie nașterea mișcării. Caută elementele pe care le-am studiat, precum „neamurile”, pământul și marea. Fiind atent să nu interpretezi greșit pasajul, ce potențiale revelații găsești?

Apoc. 10:1: „Apoi am văzut un alt înger puternic, care se pogora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele, şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi din foc”.

Acest înger are toate trăsăturile unei puteri care trimite „ploaia târzie” și care face ca grânele spirituale să se dezvolte complet, deoarece aceasta indică norul, soarele și curcubeul. Din moment ce un curcubeu nu apare niciodată fără ploaie, îngerul este cel care aduce ploaia și soarele pentru dezvoltarea secerișului final.

Apoc. 10:2: „În mână ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stâng pe pământ”.

Există doar o carte din Biblie care trebuie să fie deschisă și aceea este cartea lui Daniel (Dan. 12:4). Și din moment ce primul lucru pe care l-a făcut îngerul a fost să deschidă cartea, se dovedește că el apare pe scenă la începutul timpului sfârșitului, timpul în care cartea avea să fie deschisă (Apoc. 10:2).

Știm că omul pornește în mod normal cu piciorul drept. Acum, din moment ce piciorul drept al îngerului era pe mare și cel stâng pe pământ, simbolismul arată că el începe pe mare, provincia fiarelor din Daniel (Dan. 7), apoi pe pământ, provincia fiarei cu două coarne (Apoc. 13:10-18). Lucrarea lui începe în Lumea veche și ar trebui să includă primul adevăr descoperit din cartea lui Daniel. Mesajul și puterea lui se dovedesc a fi mondiale – pământ și mare.

Apoc. 10:5-7: „Şi îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ, şi-a ridicat mâna dreaptă spre cer, şi a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi lucrurile din el, pământul şi lucrurile de pe el, marea şi lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă [timp - KJV], ci că în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui, se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor”. (La începutul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, Taina lui Dumnezeu se va termina).

Ce înseamnă afirmația „nu va mai fi timp”? Răspunsul se găsește în Apoc. 10:6, care dovedește că nu va mai fi timp ca Taina lui Dumnezeu să se sfârșească; că zilele care rămân din a șasea trâmbiță, timpul până la sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, este timpul pentru ca Taina lui Dumnezeu, Evanghelia lui Hristos, să se sfârșească. De fapt, primul anunț al celui de-al șaptelea înger este că împărățiile lumii vor deveni împărățiile Domnului – că lucrarea Evangheliei este terminată.

Apoc. 10:8-10: „Şi glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, şi mi-a zis: 'Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului, care stă în picioare pe mare şi pe pământ!' M-am dus la înger, şi i-am cerut să-mi dea cărticica. 'Ia-o' mi-a zis el 'şi mănânc-o; ea îţi va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea'. Am luat cărticica din mâna îngerului, şi am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune”.

A mânca cartea înseamnă a „înghiți” cele scrise în ea. Dulceața trebuie să fie bucuria care vine din făgăduințele ei și amărăciunea indică inabilitatea de a o digera, de a înțelege totul și astfel o dezamăgire. Acestea, s-au împlinit în zilele Primei Mișcări Advente, când prin studiul cărții Daniel, au aflat că curățirea Sanctuarului (Dan. 8:14) avea să înceapă în anul 1844, dar au crezut greșit că curățirea înseamnă sfârșitul lumii și întoarcerea lui Hristos. Dezamăgirea a venit după ce data anunțată a trecut și după ce așteptările oamenilor nu s-au materializat.

Vineri, 2 Mai

Alte gânduri - Trebuie să profețești din nou

Apoc. 10:11: „Apoi mi-au zis: 'Trebuie să prooroceşti din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi şi împăraţi'”.

După dezamăgire li s-a poruncit să profețească din nou; adică, să proclame din nou curățirea Sanctuarului. Această lucrare aveau să o facă pentru multe popoare, națiuni, limbi și împărați, dar nu pentru toți.

Astfel Mișcarea Adventă a fost reorganizată și redenumită, Adventiști de Ziua a Șaptea. Organizația Adventistă de Ziua a Șaptea nu va termina lucrarea. Mesajul ei nu ajunge la toate popoarele, națiunile, limbile și împărații. În consecință, Biserica trebuie reorganizată dacă Evanghelia Împărăției va fi predicată tuturor neamurilor. „O reînviorare și o reformă trebuie să aibă loc sub mijlocirea Duhului Sfânt. Reînviorarea și reforma sunt două lucruri diferite. Reînviorarea semnifică o reînnoire a vieții spirituale, o însuflețire a puterilor minții și inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma semnifică o reorganizare, o schimbare a ideilor și teoriilor, obiceiurilor și practicilor”, Hristos Neprihănirea Noastră, pagina 121, ediția din 1941.

Cum va veni reorganizarea?

„Căci iată, Domnul vine într-un foc, şi carele Lui Sunt ca un vârtej; Îşi preface mânia într-un jăratic, şi ameninţările în flăcări de foc. Căci cu foc Îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile, şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine; şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr.

Cei ce se sfinţesc şi se curăţesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă şi carne de porc, şi şoareci şi alte lucruri urâcioase, toţi aceia vor pieri, zice Domnul.

Şi voi pune un semn între ele, şi voi trimite la neamuri pe cei ce vor scăpa din Israel, la Tarsis, la Pul şi la Lud, care trag cu arcul, la Tubal şi la Iavan, în ostroavele depărtate, care n-au auzit vorbindu-se niciodată de Mine, şi n-au văzut slava Mea; ei vor vesti slava Mea printre neamuri.

Vor aduce pe toţi fraţii voştri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care şi pe tărgi, pe catâri şi pe dromadere, la muntele Meu cel Sfânt, la Ierusalim-zice Domnul-cum îşi aduc copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat, la Casa Domnului", Is. 66:15-17, 19, 20.

În aceste versete vedem că are loc un măcel, un măcel care elimină pe cei care nu ascultă de Adevăr. Cei care scapă din măcelul Domnului sunt trimiși la neamurile care nu au văzut slava lui Dumnezeu sau nu au auzit de faima Lui și vor aduce pe toți frații lor din toate „neamurile". Este clar atunci că măcelul are loc în biserică, deoarece cei care scapă sunt trimiși să predice neamurilor care nu știu nimic despre Dumnezeu. Trimiterea celor credincioși la neamuri, după nimicirea celor necredincioși, presupune o reorganizare. Și porunca este de a merge, nu la multe neamuri, ci la toate neamurile. Dacă îi vor aduce pe toți frații lor din toate neamurile, atunci ei trebuie să fie ultimii, cei care termină lucrarea, „Taina lui Dumnezeu", pentru a duce la închiderea timpului de har și terminarea lumii.

Pentru studii suplimentare nu ezitați să ne contactați:

WhatsApp: (+49)152-226-37-773, (+63)961-954-0737

contact@advancedsabbathschool.org